

17.42x12.77	1	עמוד 2	הארץ - כותרת	04/12/2020	75370451-2
80790 בנימין זאב הרצל - בהקשר לצינונו -					

קרולינה לנדסמן

הרשם הבכיר לוזון עושה היסטוריה

לעודד ולקדם הקמה וביסוס שלה". נו, תחשבו לרגע כמו רשם בכיר: "הקמת בית ספר בשפה הערבית... (וכן) מימון הסעות לתלמידים ערביים, לכל דיכפין וככל אתר, עלול לשנות את המאזן הדמוגרפי ולפגוע בצביונה של העיר (כיום מתגוררים בעיר כ-6% ערבים)".

עכשיו הכל ברור: אם העיר רייה תממן לתושביה נסיעות לבתי ספר ערביים מחוץ לעיר, או חלילה תקים מוסדות חינוך ערביים, ייצא שמה לפנייה כעיר שמר-סבירה פנים להגירה פנימית ערבית, ומהוהן להון מ-6% ערבים גדל לנו ל-60% ושלוש על כרמיאל. איפה שאדם סביר רואה שני ילדים ישראלים בני שש ועשר שרוצים ללכת לבית הספר, לוזון רואה את הרקונקוויסטה של כרמיאל ואת סופה של מדינת ישראל. במקום להתבייש או לבייש את לוזון, יש ללמוד ממנו. לכו אל לוזון עצלים — ראו דרכיו וחכמתם.

של ראש הממשלה בנימין נתניהו כשאישרו אותי. "והו רגע מכוון בתולדות הציונות ובתולדות מדינת ישראל", הצהיר מעל במת הכנסת. "122 שנה אחרי שהרצל פרסם את חזונו קבענו בחוק את עקרונות היסוד של קיומנו". תקשיב לנתניהו, לוזון! אני לא פחות מאשר המימוש הקונסטיטוציוני של החזון של אבי הציונות! אני עקרון היסוד של קיומנו!

חבל שלא בשביל לוזון, שכל מה שרצה זה לעשות לי רדוקציה לסעיף 7. את לא מבינה כלום, יסגביר לי לוזון, אל תהיי ראש קטן. סעיף 7 זה הלב והנשמה של החוק. הרי מה כתוב לנו בפסיקתו? "המדינה רואה בפיתוח התיישבות יהודית ערך לאומי... יש בו כדי להוות שיקול ראוי ודומיננטי במערכת השיקולים העירונית, כולל לענייני הקמת בית ספר וקביעת מדיניות במימון הסעות אל מחוץ לעיר, ותפעל על מנת

לרשמיים). אבל לוזון לא הסתפק בכל אלו. לא, לא, לא. לוזון הוא לא טכנוקרט. רשם בכיר זה רק הגדרת תפקיד, מה שחשוב זה מה שיש בפנים — ובפנים הנפש של לוזון הומיים. "כרמיאל, עיר יהודית, נועדה לבסס את ההתיישבות היהודית בגליל", כתב הרשם הבכיר רגע לפני שציטט מתוך סעיף 7 של חוק הלאום בפאתוס של מי לכל הפחות ולא בסך הכל שלח שני ילדים לממן לעצמם הסעה ללימודים.

למעשה, מי שצריך להתבייש זה לוזון עצמו. אני, שנולדתי כדי להחליף את מגילת העצמות, שמחוקקי ציפו ממני לגדלות ונצורות, שיש מי שראו בי לא פחות מאשר תועלת והותחדשה של מדינת ישראל, נהפכתי בידי לוזון לכלי למימוש מאווייו הצביוניים ותו לא. לעולם לא אשכח את דבריו הנרגשים

הייתי חוק הלאום, הייתי מתביישת בשימוש שעשה בי לפני שבועיים הרשם הבכיר בבית משפט השלום בקרית, יניב לוזון. בלי טיפת כבוד — בכל זאת, אני חוק יסוד: מדינת הלאום של העם היהודי, ולא איזה תקנון בחוברת הדרכה לבודק הביטחוני בנתב"ג — השתמש בי לוזון כדי להכשיר מחיקה של תביעה של שני אחים ערבים, בני שש ועשר מכרמיאל. אלה רצו בסך הכל החזרה הוצאות מהעירייה על נסיעות למוסדות לימוד דוברי ערבית מחוץ לעירם, כי אין מוסדות כאלה בכרמיאל. סליחה לוזון, אבל מה לי ולהחוקי הנסיעות לגן של ילדים ערבים מכרמיאל?

המעניין הוא, שגם בלי חוק הלאום היו ללוזון שישה סעיפים פורמליים אבל סבירים המאפשרים לו לדחות את העתירה (למה של חוור מנכ"ל, אזורי מיופ, הבחנה בין מוסדות חינוך פרטיים